

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2019/771**z dnia 20 maja 2019 r.****w sprawie niektórych aspektów umów sprzedaży towarów, zmieniająca rozporządzenie (UE) 2017/2394 oraz dyrektywę 2009/22/WE i uchylająca dyrektywę 1999/44/WE****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W celu utrzymania konkurencyjności na światowych rynkach Unia powinna usprawnić funkcjonowanie rynku wewnętrznego oraz skutecznie sprostać licznym wyzwaniom, które stawia obecnie gospodarka w coraz większym stopniu napędzana zmianami technologicznymi. Strategia jednolitego rynku cyfrowego określa kompleksowe ramy mające ułatwić integrację aspektu cyfrowego z rynkiem wewnętrznym. Pierwszy filar strategii jednolitego rynku cyfrowego ma na celu zapobieganie fragmentacji handlu wewnątrzunijnego poprzez przyjrzenie się wszystkim najważniejszym przeszkodom w rozwoju transgranicznego handlu elektronicznego, który stanowi najbardziej znaczącą część transgranicznej sprzedaży towarów między przedsiębiorcami i konsumentami.
- (2) Art. 26 ust. 1 i 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) stanowi, że Unia przyjmuje środki w celu ustanowienia lub zapewnienia funkcjonowania rynku wewnętrznego, który obejmuje obszar bez granic wewnętrznych, w którym jest zapewniony swobodny przepływ towarów i usług. Art. 169 ust. 1 i ust. 2 lit. a) TFUE stanowią, że Unia przyczynia się do osiągnięcia wysokiego poziomu ochrony konsumentów poprzez środki przyjmowane na podstawie art. 114 TFUE w ramach urzeczywistniania rynku wewnętrznego. Celem niniejszej dyrektywy jest zapewnienie odpowiedniej równowagi między osiągnięciem wysokiego poziomu ochrony konsumentów a propagowaniem konkurencyjności przedsiębiorstw, przy jednoczesnym zapewnieniu poszanowania zasady pomocniczości.
- (3) Niektóre aspekty umów sprzedaży towarów należy, przyjmując za podstawę wysoki poziom ochrony konsumentów, zharmonizować, aby stworzyć prawdziwie jednolity rynek cyfrowy, zwiększyć pewność prawa i obniżyć koszty transakcji, w szczególności dla małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP).
- (4) Handel elektroniczny jest kluczowym motorem wzrostu na rynku wewnętrznym. Jednak jego potencjał wzrostu pozostaje w dużej części niewykorzystany. W celu wzmocnienia konkurencyjności Unii i napędzenia wzrostu, Unia musi działać szybko i zachęcać uczestników rynku do uwolnienia pełnego potencjału, jaki oferuje rynek wewnętrzny. Pełny potencjał rynku wewnętrznego może zostać uwolniony jedynie wtedy, gdy wszyscy uczestnicy rynku będą mieli łatwy dostęp do transgranicznej sprzedaży towarów, w tym elektronicznych transakcji handlowych. Prawo umów, na podstawie którego uczestnicy rynku zawierają transakcje, jest jednym z najważniejszych czynników wpływających na decyzje przedsiębiorców dotyczące tego, czy angażować się w transgraniczną sprzedaż towarów. Prawo umów wpływa także na gotowość konsumentów do akceptowania tego rodzaju zakupów i obdarzania go zaufaniem.
- (5) Zmiany technologiczne sprawiły, że rozwija się rynek towarów, które zawierają w sobie treści cyfrowe lub usługi cyfrowe lub są z takimi treściami lub usługami wzajemnie połączone. Ze względu na rosnącą liczbę tego typu urządzeń i coraz większy popyt na nie wśród konsumentów konieczne są działania na poziomie Unii, aby zapewnić wysoki poziom ochrony konsumentów oraz zwiększyć pewność prawa w odniesieniu do zasad mających zastosowanie do umów sprzedaży takich produktów. Zwiększająca się pewność prawa pomogłaby wzmocnić zaufanie konsumentów i sprzedawców.

⁽¹⁾ Dz.U. C 264 z 20.7.2016, s. 57.⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 26 marca 2019 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 15 kwietnia 2019 r.

- (6) Unijne przepisy mające zastosowanie do sprzedaży towarów są wciąż bardzo fragmentaryczne, choć przepisy dotyczące warunków dostarczania i, w odniesieniu do umów zawieranych na odległość lub umów zawieranych poza lokalem przedsiębiorstwa, wymogów dotyczących informacji przed zawarciem umowy oraz prawa odstąpienia od umowy zostały już w pełni zharmonizowane w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE⁽³⁾. Pozostałe najważniejsze elementy umowne, takie jak kryteria zgodności z umową, środki ochrony prawnej w przypadku braku zgodności towaru z umową oraz główne zasady korzystania z takich środków, podlegają obecnie minimalnej harmonizacji zgodnie z dyrektywą 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽⁴⁾. Państwom członkowskim umożliwiono ustalenie norm na wyższym poziomie niż unijny oraz wprowadzenie lub utrzymanie przepisów zapewniających jeszcze wyższy poziom ochrony konsumentów. Korzystając z tego uprawnienia, państwa członkowskie uwzględniły różne elementy i podjęły działania w różnym zakresie. Z tego względu przepisy krajowe będące transpozycją dyrektywy 1999/44/WE są obecnie w znacznym stopniu rozbieżne w odniesieniu do podstawowych elementów, takich jak istnienie lub brak hierarchii środków ochrony prawnej.
- (7) Istniejące różnice mogą negatywnie oddziaływać na przedsiębiorstwa i konsumentów. Zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 593/2008⁽⁵⁾ przedsiębiorstwa, których oferta jest skierowana do konsumentów z innych państw członkowskich, są zobowiązane przestrzegać bezwzględnie obowiązujących przepisów prawa umów konsumenckich państwa zwykłego pobytu konsumenta. Zważywszy na fakt, że przepisy państw członkowskich różnią się, przedsiębiorstwa mogą być narażone na dodatkowe koszty. Z tego względu wiele przedsiębiorstw może decydować się na ograniczenie działalności do rynku krajowego albo jedynie na eksport towarów do jednego lub dwóch państw członkowskich. Taka decyzja, mająca na celu ograniczenie kosztów i ryzyka związanych z handlem transgranicznym, skutkuje utratą możliwości ekspansji handlowej i korzyści skali. Cierpią na tym szczególnie MŚP.
- (8) Konsumenti mają zapewniony wysoki poziom ochrony przy dokonywaniu zakupów za granicą dzięki stosowaniu rozporządzenia (WE) nr 593/2008, jednak zróżnicowanie przepisów ma także negatywny wpływ na zaufanie konsumentów do transakcji transgranicznych. Za tą nieufnością kryje się kilka czynników, jednak najważniejszym wydaje się być niepewność co do przysługujących konsumentowi praw wynikających z umowy. Ta niepewność występuje niezależnie od tego, czy konsumenci są chronieni przez bezwzględnie obowiązujące przepisy prawa umów konsumenckich w swoim państwie członkowskim, w przypadku gdy sprzedawcy kierują do nich swoją działalność transgraniczną, jak również niezależnie od tego, czy konsument zawiera transgraniczną umowę ze sprzedawcą, który prowadzi działalność handlową w państwie członkowskim konsumenta.
- (9) Podczas gdy sprzedaż towarów przez internet stanowi przeważającą część sprzedaży transgranicznej w Unii, to różnice w krajowym prawie umów mają w równym stopniu wpływ na detalistów, którzy korzystają z kanałów sprzedaży na odległość oraz na detalistów prowadzących sprzedaż przy fizycznej obecności stron, utrudniając im rozszerzenie działalności na rynki innych państw. Zakresem stosowania niniejszej dyrektywy należy objąć wszystkie kanały sprzedaży, aby stworzyć równe szanse dla wszystkich przedsiębiorstw sprzedających towary konsumentom. Określając jednolite zasady dotyczące wszystkich kanałów sprzedaży, niniejsza dyrektywa powinna unikać rozbieżności, które stanowiłyby niewspółmierne obciążenie dla coraz liczniejszych w Unii detalistów prowadzących sprzedaż wielokanałową. Konieczność utrzymania spójnych przepisów w sprawie sprzedaży i gwarancji obejmujących wszystkie kanały sprzedaży potwierdzono w sporządzonej przez Komisję kontroli sprawności funkcjonowania przepisów dotyczących konsumentów i marketingu opublikowanej w dniu 29 maja 2017 r., która objęła również dyrektywę 1999/44/WE.
- (10) Niniejsza dyrektywa powinna obejmować przepisy mające zastosowanie do sprzedaży towarów, w tym towarów z elementami cyfrowymi, jedynie w odniesieniu do najważniejszych elementów umowy, które są wymagane do usunięcia barier na rynku wewnętrznym wynikających z prawa umów. Z tego względu należy w pełni zharmonizować przepisy określające wymogi zgodności z umową, środki ochrony prawnej przysługujące konsumentom w przypadku braku zgodności towarów z umową oraz główne zasady korzystania z tych środków, a także zwiększyć poziom ochrony konsumentów w stosunku do dyrektywy 1999/44/WE. W pełni zharmonizowane przepisy dotyczące niektórych istotnych elementów prawa umów konsumenckich ułatwiłyby przedsiębiorstwom, zwłaszcza MŚP, oferowanie produktów w innych państwach członkowskich. Dzięki pełnej harmonizacji najważniejszych przepisów konsumenci czerpaliby korzyści z wysokiego poziomu ochrony oraz z większego dobrobytu.

⁽³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów, zmieniająca dyrektywę Rady 93/13/EWG i dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylająca dyrektywę Rady 85/577/EWG i dyrektywę 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 304 z 22.11.2011, s. 64).

⁽⁴⁾ Dyrektywa 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 maja 1999 r. w sprawie niektórych aspektów sprzedaży towarów konsumpcyjnych i związanych z tym gwarancji (Dz.U. L 171 z 7.7.1999, s. 12).

⁽⁵⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 593/2008 z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie prawa właściwego dla zobowiązań umownych (Rzym I) (Dz.U. L 177 z 4.7.2008, s. 6).

- (11) Niniejsza dyrektywa uzupełnia dyrektywę 2011/83/UE. Podczas gdy dyrektywa 2011/83/UE ustanawia przede wszystkim przepisy dotyczące wymogów w zakresie informacji przed zawarciem umowy, prawa odstąpienia od umowy w przypadku umów zawieranych na odległość lub umów zawieranych poza lokalem przedsiębiorstwa oraz warunków dostarczania towarów oraz przenoszenia ryzyka, to niniejsza dyrektywa ustanawia przepisy dotyczące zgodności towarów z umową, środki ochrony prawnej w przypadku braku zgodności z umową oraz zasady korzystania z tych środków.
- (12) Niniejsza dyrektywa powinna mieć zastosowanie jedynie do materialnych rzeczy ruchomych, które stanowią towary w rozumieniu niniejszej dyrektywy. Państwa członkowskie powinny mieć zatem swobodę regulowania umów dotyczących sprzedaży nieruchomości, takich jak budynki mieszkalne, oraz ich głównych składników mających stanowić istotną część takich nieruchomości.
- (13) Niniejsza dyrektywa oraz dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/770⁽⁶⁾ powinny się wzajemnie uzupełniać. Dyrektywa (UE) 2019/770 ustanawia przepisy regulujące określone wymogi dotyczące umów, których przedmiotem jest dostarczanie treści cyfrowych lub usług cyfrowych, natomiast niniejsza dyrektywa ustanawia przepisy regulujące określone wymogi dotyczące umów, których przedmiotem jest sprzedaż towarów. W związku z tym, w celu spełnienia oczekiwań konsumentów oraz zapewnienia przedsiębiorcom oferującym treści cyfrowe lub usługi cyfrowe jasnych i prostych ram prawnych, dyrektywa (UE) 2019/770 ma zastosowanie do dostarczania treści cyfrowych lub usług cyfrowych, w tym treści cyfrowych dostarczanych na nośniku materialnym, takim jak płyty DVD, płyty CD, pamięć podręczna USB i karty pamięci, a także do samego nośnika materialnego, pod warunkiem że służy on jedynie jako nośnik treści cyfrowych. Niniejsza dyrektywa powinna natomiast mieć zastosowanie do umów sprzedaży towarów, w tym towarów z elementami cyfrowymi, które potrzebują treści cyfrowych lub usług cyfrowej, aby pełnić swoje funkcje.
- (14) Termin „towary” w rozumieniu niniejszej dyrektywy należy rozumieć jako obejmujący „towary z elementami cyfrowymi”, a zatem odnoszący się także do treści cyfrowych lub usług cyfrowych zawartych w takich towarach lub wzajemnie z nimi połączonych w taki sposób, że brak treści cyfrowych lub usługi cyfrowej uniemożliwiłby tym towarom pełnienie ich funkcji. Treści cyfrowe zawarte w towarze lub wzajemnie z nim połączone mogą stanowić dane wytwarzane i dostarczane w postaci cyfrowej, takie jak systemy operacyjne, aplikacje i inne oprogramowanie. Treści cyfrowe w chwili zawarcia umowy sprzedaży mogą być już uprzednio zainstalowane lub, jeżeli umowa tak stanowi, mogą zostać zainstalowane później. Treści cyfrowe wzajemnie połączone z towarem mogą obejmować usługi umożliwiające tworzenie, przetwarzanie i przechowywanie danych w postaci cyfrowej lub dostęp do takich danych, takie jak „oprogramowanie jako usługa” oferowane w chmurze obliczeniowej, dostarczanie w sposób ciągły danych o ruchu w systemie nawigacji lub dostarczanie w sposób ciągły indywidualnie dostosowanych planów treningu w przypadku inteligentnych zegarków.
- (15) Niniejsza dyrektywa powinna mieć zastosowanie do umów sprzedaży towarów, w tym towarów z elementami cyfrowymi, w przypadku których brak zawarcia w tych towarach albo wzajemnego z nimi połączenia treści cyfrowych lub usług cyfrowych uniemożliwiłby tym towarom pełnienie ich funkcji oraz w przypadku których te treści lub usługi cyfrowe są dostarczane wraz z towarem na podstawie tej samej umowy sprzedaży dotyczącej tych towarów. To, czy dostarczanie zawartych w towarze lub wzajemnie z nim połączonych treści cyfrowych lub usług cyfrowych stanowi część umowy sprzedaży ze sprzedającym, powinno zależeć od treści takiej umowy. Niniejsza dyrektywa powinna obejmować zawarte w towarze lub wzajemnie z nim połączone treści cyfrowe lub usługi cyfrowe, których dostarczanie jest wyraźnie wymagane w umowie. Powinna ona również obejmować umowy sprzedaży, które mogą być rozumiane jako umowy obejmujące dostarczanie konkretnych treści cyfrowych lub konkretnej usługi cyfrowej, gdyż są one czymś oczywistym w przypadku towarów tego samego rodzaju i konsument może ich zasadnie oczekiwać, biorąc pod uwagę specyfikę towarów oraz oświadczenia publiczne składane przez sprzedawcę lub inne osoby na wcześniejszych etapach łańcucha transakcji – w tym przez producenta – albo imieniu sprzedawcy lub takich innych osób. Jeżeli przykładowo w reklamie byłaby mowa o tym, że inteligentny telewizor zawiera określoną aplikację wideo, należałoby uważać, że ta aplikacja wideo jest objęta umową sprzedaży. Powinno to mieć zastosowanie niezależnie od tego, czy treści cyfrowe lub usługa cyfrowa zostały uprzednio zainstalowane w danym towarze, czy też mają zostać pobrane później na inne urządzenie i są tylko powiązane z danym towarem. Przykładowo smartfon może zawierać standardowo zainstalowaną aplikację, dostarczaną na podstawie umowy sprzedaży, taką jak budzik lub kamera. Innym przykładem może być inteligentny zegarek. W takim przypadku sam zegarek należałoby uważać za towar z elementami cyfrowymi mogący pełnić swoje funkcje wyłącznie z aplikacją, która udostępniana jest na podstawie tej samej umowy sprzedaży, ale którą konsument musi pobrać na smartfon. Aplikacja byłaby wówczas wzajemnie połączonym elementem cyfrowym. Powinno to mieć również zastosowanie, jeżeli zawarte w towarze lub wzajemnie połączone z nim treści cyfrowe lub usługa cyfrowa nie są dostarczane przez samego sprzedawcę, lecz zgodnie z umową sprzedaży przez osobę trzecią. W celu uniknięcia niepewności wśród sprzedawców i konsumentów, w przypadku wątpliwości, czy dostawa treści cyfrowych lub usługi cyfrowej objęta jest umową sprzedaży, należy stosować przepisy niniejszej dyrektywy. Ponadto na potwierdzenie dwustronnego stosunku umownego między

⁽⁶⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/770 z dnia 20 maja 2019 r. w sprawie niektórych aspektów umów o dostarczanie treści cyfrowych i usług cyfrowych (zob. s. 1 niniejszego Dziennika Urzędowego).

sprzedawcą a konsumentem, którego częścią jest dostarczanie zawartych w towarze lub wzajemnie z nim połączonych treści cyfrowych lub usługi cyfrowej, nie powinien mieć wpływu sam fakt, że – aby móc korzystać z tych treści cyfrowych lub usługi cyfrowej – konsument musi wyrazić zgodę na umowę licencyjną z osobą trzecią.

- (16) W przeciwnym przypadku, jeżeli brak zawartych lub połączonych treści cyfrowych lub usługi cyfrowej nie uniemożliwia towarom pełnienia ich funkcji lub jeżeli konsument zawiera umowę o dostarczanie treści cyfrowych lub usługi cyfrowej, które nie stanowią części umowy sprzedaży towarów z elementami cyfrowymi, umowa ta powinna być uznawana za odrębną od umowy sprzedaży towarów nawet wówczas, gdy sprzedawca działa jako pośrednik w odniesieniu do tej drugiej umowy z dostawcą będącym osobą trzecią, i mogłaby być objęta zakresem stosowania dyrektywy (UE) 2019/770, o ile spełnione są warunki tej dyrektywy. Przykładowo, jeżeli konsument pobiera grę ze sklepu z aplikacjami na smartfon, umowa o dostarczenie gry jest odrębna od umowy sprzedaży samego smartfona. Niniejsza dyrektywa powinna zatem mieć zastosowanie wyłącznie do umowy sprzedaży smartfona, zaś dostarczenie aplikacji gry powinno wchodzić w zakres stosowania dyrektywy (UE) 2019/770, o ile spełnione są warunki tej dyrektywy. Innym przykładem jest sytuacja, w której jednoznacznie uzgodniono, że konsument kupuje smartfon bez konkretnego systemu operacyjnego, po czym zawiera umowę o dostarczenie systemu operacyjnego z osobą trzecią. W takim przypadku dostarczenie zakupionego osobno systemu operacyjnego nie stanowiłoby części umowy sprzedaży, a zatem nie wchodziłoby w zakres stosowania niniejszej dyrektywy, ale mogłoby ewentualnie wchodzić w zakres stosowania dyrektywy (UE) 2019/770, o ile spełnione byłyby warunki tej dyrektywy.
- (17) W celu zapewnienia jasności prawa w niniejszej dyrektywie należy ustanowić definicję umowy sprzedaży oraz jasno określić zakres jej stosowania. Zakres stosowania niniejszej dyrektywy powinien również objąć umowy dotyczące towarów, które mają zostać wyprodukowane lub wytworzone w przyszłości, w tym zgodnie ze wskazówkami konsumenta. Ponadto w zakres stosowania niniejszej dyrektywy wejść może instalacja towaru, jeżeli stanowi ona element umowy sprzedaży i musi zostać przeprowadzona przez sprzedawcę lub na jego odpowiedzialność. Jeżeli umowa dotyczy zarówno sprzedaży towarów, jak i świadczenia usług, należy pozostawić w gestii prawa krajowego ustalenie, czy cała umowa może zostać zaklasyfikowana jako umowa sprzedaży w rozumieniu niniejszej dyrektywy.
- (18) Niniejsza dyrektywa nie powinna mieć wpływu na prawo krajowe w zakresie, w jakim dane kwestie nie są przez nią regulowane, w szczególności w odniesieniu do takich kwestii jak zgodność towarów z prawem, odszkodowanie i aspekty ogólnego prawa umów, na przykład zawieranie umów, ich skuteczność, nieważność lub skutki. Nie powinna mieć ona również wpływu na kwestie skutków rozwiązania umowy oraz określone aspekty dotyczące naprawy i wymiany, których nie reguluje niniejsza dyrektywa. Regulując prawa stron do wstrzymania się z wykonywaniem swoich zobowiązań lub ich części do czasu wywiązania się przez drugą stronę z jej zobowiązań, państwa członkowskie powinny zachować swobodę w zakresie regulowania warunków i zasad wstrzymania się z zapłatą ceny przez konsumenta. Państwa członkowskie powinny również zachować swobodę regulowania prawa konsumenta do odszkodowania za szkody poniesione w wyniku naruszenia przez sprzedawcę niniejszej dyrektywy. Niniejsza dyrektywa nie powinna także mieć wpływu na przepisy krajowe, które nie dotyczą szczególnie umów konsumenckich i które przewidują szczegółowe środki ochrony prawnej w przypadku niektórych wad, które nie były widoczne w momencie zawarcia umowy sprzedaży, a mianowicie na przepisy krajowe, które mogą określać szczegółowe zasady dotyczące odpowiedzialności sprzedawcy za wady ukryte. Niniejsza dyrektywa nie powinna także mieć wpływu na przepisy krajowe przewidujące pozaumowne środki ochrony prawnej przysługujące konsumentowi w przypadku braku zgodności towarów z umową, skierowane przeciwko osobom na wcześniejszych etapach łańcucha transakcji, na przykład producentom, lub innym osobom wykonującym zobowiązania takich osób.
- (19) Niniejsza dyrektywa nie powinna mieć wpływu na swobodę pozostawienia konsumentom przez państwa członkowskie wyboru konkretnego środka ochrony prawnej, jeżeli brak zgodności towaru z umową ujawni się wkrótce po jego dostarczeniu, a mianowicie na przepisy krajowe, które przewidują prawo konsumenta do zrezygnowania z wadliwego towaru i uznania umowy za wypowiedzianą lub do zwrócenia się o natychmiastową wymianę w krótkim terminie od dostawy towaru, który to termin nie powinien przekroczyć 30 dni.
- (20) Państwa członkowskie powinny zachować swobodę regulowania obowiązków informacyjnych sprzedawcy w związku z zawarciem umowy lub obowiązku sprzedawcy uprzedzenia konsumenta o, przykładowo, określonych cechach towaru, odpowiedniości materiałów dostarczonych przez konsumenta lub możliwych niekorzystnych skutkach wynikających ze szczególnych wymagań konsumenta, na przykład zgłoszonego przez konsumenta żądania, aby suknia wieczorowa została uszyta z konkretnej tkaniny.
- (21) Państwa członkowskie powinny również zachować swobodę rozszerzenia stosowania przepisów niniejszej dyrektywy na umowy, które nie są objęte zakresem jej stosowania, lub regulowania takich umów w inny sposób. Państwa członkowskie powinny, przykładowo, zachować swobodę rozszerzenia ochrony, którą są objęci konsumenci na mocy niniejszej dyrektywy, na osoby fizyczne lub prawne, które nie są konsumentami w rozumieniu niniejszej dyrektywy, takie jak organizacje pozarządowe, przedsiębiorstwa typu start-up lub MŚP.

- (22) Definicja konsumenta powinna obejmować osoby fizyczne działające w celach niezwiązanych z ich działalnością handlową, gospodarczą, rzemieślniczą lub zawodową. Jednak w przypadku umów podwójnego zastosowania, gdy umowa zawierana jest w celach, które częściowo są związane z działalnością handlową danej osoby, a częściowo nie, natomiast cel działalności handlowej jest do tego stopnia ograniczony, że nie dominuje w ogólnym kontekście umowy, państwa członkowskie również powinny zachować swobodę decydowania, czy taka osoba także powinna być uznawana za konsumenta i na jakich warunkach.
- (23) Niniejsza dyrektywa powinna mieć zastosowanie do umów, na podstawie których sprzedawca przenosi własność towarów lub zobowiązuje się do przeniesienia własności towarów na konsumenta. W rozumieniu niniejszej dyrektywy za sprzedawców mogą być uznani dostawcy platform, jeżeli działają oni w celach związanych ze swoją działalnością gospodarczą oraz jako bezpośredni partner umowy konsumenta na potrzeby sprzedaży towarów. Państwa członkowskie powinny zachować swobodę rozszerzenia stosowania niniejszej dyrektywy na dostawców platform, którzy nie spełniają wymogów uznania za sprzedawcę zgodnie z niniejszą dyrektywą.
- (24) W celu zrównoważenia potrzeby pewności prawa z właściwą elastycznością przepisów odniesienia w niniejszej dyrektywie do tego, czego można oczekiwać od danej osoby i czego dana osoba może oczekiwać, dotyczą zasadnych oczekiwań. Oceny tego, czy coś jest zasadne, powinno się dokonywać obiektywnie, uwzględniając specyfikę i cel umowy, okoliczności sprawy oraz zwyczaje i praktyki zaangażowanych stron.
- (25) W celu zapewnienia jasności co do tego, czego konsument może oczekiwać od towarów i za co ma odpowiadać sprzedawca w przypadku niespełnienia oczekiwań konsumenta, niezwykle istotna jest pełna harmonizacja przepisów dotyczących ustalenia, czy towary są zgodne z umową. Jakikolwiek odniesienie do zgodności z umową w niniejszej dyrektywie powinno odnosić się do zgodności towarów z umową sprzedaży. W celu ochrony uzasadnionych interesów obu stron umowy sprzedaży zgodność z umową należy oceniać w oparciu o zarówno subiektywne, jak i obiektywne wymogi zgodności z umową.
- (26) Towary powinny zatem spełniać wymogi uzgodnione w umowie sprzedaży między sprzedawcą a konsumentem. Wymogi te mogą obejmować, między innymi, ilość, jakość, rodzaj i opis towarów, ich zdatność do określonego użycia oraz dostarczenie towarów wraz z uzgodnionymi akcesoriami i instrukcjami. Wymogi umowy sprzedaży powinny obejmować wymogi wynikające z informacji podanych przed zawarciem umowy, które zgodnie z dyrektywą 2011/83/UE stanowią integralną część umowy sprzedaży.
- (27) Pojęcie funkcjonalności powinno być rozumiane jako odnoszące się do sposobów, w jaki towary mogą pełnić swoje funkcje z uwzględnieniem przeznaczenia tych towarów. Pojęcie interoperacyjności odnosi się do tego, czy i w jakim zakresie towary mogą współdziałać ze sprzętem komputerowym lub oprogramowaniem, innym niż sprzęt komputerowy lub oprogramowanie, z którymi towary tego samego rodzaju są zazwyczaj używane. Prawidłowe funkcjonowanie mogłoby obejmować przykładowo zdolność towarów do wymiany informacji z takim innym oprogramowaniem lub sprzętem komputerowym oraz do wykorzystywania wymienianych informacji.
- (28) Biorąc pod uwagę fakt, że treści cyfrowe lub usługi cyfrowe zawarte w towarach lub wzajemnie z nimi połączone stale się rozwijają, sprzedawcy mogą uzgodnić z konsumentami zapewnianie im aktualizacji dla takich towarów. Aktualizacje, jak uzgodniono w umowie sprzedaży, mogą usprawnić i udoskonalić treści cyfrowe lub usługę cyfrową stanowiące element towarów, rozszerzyć ich funkcjonalność, dostosować je do rozwoju technicznego, chronić je przed nowymi zagrożeniami dla bezpieczeństwa lub służyć jeszcze innym celom. W związku z tym zgodność z umową towarów zawierających treści cyfrowe lub usługi cyfrowe lub wzajemnie z nimi połączonych powinna być także oceniana pod względem tego, czy treści cyfrowe lub usługi cyfrowe są aktualizowane zgodnie z umową sprzedaży. Niedostarczenie aktualizacji, które uzgodniono w umowie sprzedaży, należy uznać za brak zgodności towarów z umową. Co więcej, wadliwe lub niekompletne aktualizacje również należy uznać za brak zgodności towarów z umową, biorąc pod uwagę, że oznaczałoby to, że takie aktualizacje nie zostały dokonane w sposób przewidziany w umowie sprzedaży.
- (29) Aby towary były zgodne z umową, powinny one spełniać nie tylko subiektywne wymogi zgodności z umową, lecz również dodatkowo obiektywne wymogi zgodności z umową określone w niniejszej dyrektywie. Przy ocenie zgodności z umową należy wziąć między innymi pod uwagę, do jakiego celu są zazwyczaj używane towary tego samego rodzaju, czy zostały dostarczone wraz z akcesoriami i instrukcjami, których otrzymania konsument może zasadnie oczekiwać, lub czy odpowiadają próbce lub modelowi, które sprzedawca udostępnił konsumentowi. Towary powinny również posiadać cechy i funkcje, jakie zazwyczaj posiadają towary tego samego rodzaju i których konsument może zasadnie oczekiwać, biorąc pod uwagę specyfikę towarów oraz oświadczenia publiczne składane przez sprzedawcę lub inne osoby na wcześniejszych etapach łańcucha transakcji albo w imieniu sprzedawcy lub takich innych osób.

- (30) Oprócz aktualizacji uzgodnionych w umowie sprzedawca powinien również zapewnić aktualizacje, w tym aktualizacje zabezpieczeń, w celu zapewnienia zgodności towarów z elementami cyfrowymi z umową. Obowiązek spoczywający na sprzedawcy powinien ograniczać się do aktualizacji, które są niezbędne do zachowania przez takie towary zgodności z obiektywnymi i subiektywnymi wymogami zgodności z umową przewidzianymi w niniejszej dyrektywie. Jeżeli strony nie uzgodniły w umowie inaczej, sprzedawca nie powinien być zobowiązany do zapewniania zaktualizowanych wersji treści cyfrowych lub usługi cyfrowej wchodzących w skład towarów ani do usprawniania lub rozszerzania funkcjonalności towarów wykraczającego poza wymogi zgodności z umową. Jeżeli aktualizacja zapewniona przez sprzedawcę lub przez osobę trzecią dostarczającą treści cyfrowe lub usługę cyfrową na podstawie umowy sprzedaży powoduje brak zgodności towaru z elementami cyfrowymi z umową, sprzedawca powinien być odpowiedzialny za doprowadzenie towaru do zgodności z umową. Konsument powinien zachować swobodę decydowania o instalacji zapewnionych aktualizacji. Jeżeli jednak konsument postanowi nie instalować aktualizacji, które są niezbędne do zachowania zgodności towarów z elementami cyfrowymi z umową, konsument nie powinien oczekiwać, że takie towary pozostaną zgodne z umową. Sprzedawca powinien poinformować konsumenta, że decyzja o nieinstalowaniu aktualizacji, które są niezbędne do zachowania zgodności towarów z elementami cyfrowymi z umową, w tym aktualizacji zabezpieczeń, wpłynie na odpowiedzialność sprzedawcy za zgodność z umową tych cech towarów z elementami cyfrowymi, którą odpowiednie aktualizacje mają zapewniać. Niniejsza dyrektywa nie powinna mieć wpływu na obowiązki zapewniania aktualizacji zabezpieczeń określone w prawie Unii lub w prawie krajowym.
- (31) Co do zasady w przypadku towarów z elementami cyfrowymi, w których treści cyfrowe lub usługa cyfrowa zawarte w nich lub wzajemnie z nimi połączone są dostarczane w ramach pojedynczej dostawy, sprzedawca powinien ponosić odpowiedzialność wyłącznie za brak zgodności z umową zachodzący w momencie dostawy. Jednak obowiązek zapewniania aktualizacji powinien odzwierciedlać fakt, że środowisko cyfrowe każdego takiego towaru ulega ciągłym zmianom. Dlatego też aktualizacje są narzędziem niezbędnym do zapewnienia, aby towary mogły funkcjonować w taki sam sposób jak w momencie ich dostawy. Ponadto, w odróżnieniu od towarów tradycyjnych, towary z elementami cyfrowymi nie są zupełnie odseparowane od sfery sprzedawcy, gdyż sprzedawca lub osoba trzecia dostarczający treści cyfrowe lub usługę cyfrową na podstawie umowy sprzedaży mogą aktualizować towary na odległość, zwykle przez internet. Dlatego jeżeli treści cyfrowe lub usługa cyfrowa są dostarczane w ramach pojedynczej dostawy, sprzedawca powinien ponosić odpowiedzialność za zapewnianie aktualizacji niezbędnych do zachowania zgodności towarów z elementami cyfrowymi z umową przez okres, którego konsument może zasadnie oczekiwać, nawet jeżeli towary były zgodne z umową w momencie dostawy. Okres, przez który konsument może zasadnie oczekiwać otrzymywania aktualizacji, należy ocenić w oparciu o rodzaj i przeznaczenie towarów oraz elementy cyfrowe, z uwzględnieniem okoliczności i charakteru umowy sprzedaży. Konsument zwykle oczekuje, że będzie otrzymywał aktualizacje co najmniej tak długo, jak sprzedawca jest odpowiedzialny za brak zgodności z umową, natomiast w niektórych przypadkach uzasadnione oczekiwanie konsumenta mogłyby wykraczać poza ten okres, co może mieć miejsce w szczególności w przypadku aktualizacji zabezpieczeń. W innych przypadkach, przykładowo w odniesieniu do towarów z elementami cyfrowymi, których cel jest ograniczony w czasie, obowiązek sprzedawcy do zapewnienia aktualizacji pozostawałby zwykle ograniczony do tego czasu.
- (32) Zapewnienie większej trwałości towarów jest ważne dla osiągnięcia bardziej zrównoważonej konsumpcji i gospodarki o obiegu zamkniętym. Podobnie eliminowanie z rynku unijnego towarów niezgodnych z umową dzięki wzmocnionemu nadzorowi rynku i zapewnieniu odpowiednich bodźców dla przedsiębiorstw jest niezwykle istotne dla zwiększania zaufania do funkcjonowania rynku wewnętrznego. Z tego względu najbardziej odpowiednim podejściem do wprowadzenia wymagań co do trwałości określonych rodzajów lub grup produktów jest prawodawstwo unijne dla określonych produktów, przy wykorzystaniu w tym celu przyjętych kryteriów. Niniejsza dyrektywa powinna zatem być uzupełnieniem celów realizowanych w takim prawodawstwie unijnym dla konkretnych produktów oraz powinna uwzględniać trwałość jako obiektywne kryterium dla oceny zgodności towarów z umową. Trwałość w niniejszej dyrektywie powinna odnosić się do zdolności towarów do zachowywania ich wymaganych funkcji i parametrów działania przy normalnym użytkowaniu. Aby towary były zgodne z umową, powinny wykazywać się trwałością, której oczekuje się zazwyczaj od towarów tego samego rodzaju i której konsument może zasadnie oczekiwać, biorąc pod uwagę specyfikę danych towarów, w tym ewentualną konieczność rozsądnej konserwacji towarów, na przykład regularnych kontroli lub wymiany filtrów w samochodzie, oraz oświadczenia publiczne składane przez osoby w łańcuchu transakcji lub w ich imieniu. Ocena powinna również uwzględniać wszystkie inne istotne okoliczności, takie jak cena towaru oraz intensywność lub częstotliwość korzystania przez konsumenta z tego towaru. Ponadto, jeśli konkretne informacje na temat trwałości zostały wskazane w oświadczeniu złożonym przed zawarciem umowy, które stanowi część umowy sprzedaży, konsument powinien móc polegać na tych informacjach jako na stanowiących subiektywne wymogi zgodności z umową.
- (33) Na mocy niniejszej dyrektywy sprzedawca powinien być zobowiązany do dostarczenia konsumentowi towarów, które są zgodne z umową w momencie dostawy. Sprzedawcy mogą wykorzystywać części zamienne, aby wykonać swoje zobowiązanie do naprawy towaru w przypadku braku zgodności z umową w momencie

dostawy. Niniejsza dyrektywa nie powinna wprowadzić nakładów na sprzedawców obowiązku zapewniania dostępności części zamiennych w danym okresie jako obiektywnego wymogu zgodności z umową, nie powinna ona jednak mieć wpływu na inne przepisy prawa krajowego zobowiązujące sprzedawcę, producenta lub inne osoby w łańcuchu transakcji do zapewnienia dostępności części zamiennych lub do informowania konsumentów o ich dostępności.

- (34) Znaczna liczba towarów musi przed użyciem zostać zainstalowana, aby konsument mógł z nich w pełni korzystać. Ponadto w przypadku towarów z elementami cyfrowymi instalacja treści cyfrowych lub usługi cyfrowej jest zwykle niezbędna, by konsument był w stanie używać tych towarów zgodnie z ich przeznaczeniem. Z tego względu brak zgodności z umową wynikający z niewłaściwej instalacji towarów, w tym z niewłaściwej instalacji treści cyfrowych lub usługi cyfrowej zawartych w towarach lub wzajemnie z nimi połączonych, należy traktować jako brak zgodności z umową, jeżeli instalacja została przeprowadzona przez sprzedawcę lub pod jego kontrolą. Jeżeli towary miały zostać zainstalowane przez konsumenta, brak zgodności z umową wynikający z niewłaściwej instalacji należy traktować jako brak zgodności towarów z umową niezależnie od tego, czy instalacja została przeprowadzona przez konsumenta lub osobę trzecią na odpowiedzialność konsumenta, jeżeli instalacja była niewłaściwa ze względu na błędy instrukcji instalacji, takie jak niekompletność lub niejasność tych instrukcji, które uczyniły instrukcję instalacji trudną do stosowania przez przeciętnego konsumenta.
- (35) Zgodność z umową powinna dotyczyć zarówno wad materialnych, jak i prawnych. Ograniczenia wynikające z naruszenia praw osób trzecich, w szczególności praw własności intelektualnej, mogą uniemożliwić lub ograniczyć korzystanie z towarów zgodnie z umową. Państwa członkowskie powinny zapewnić, aby konsument miał wówczas prawo do środków ochrony prawnej w przypadku braku zgodności z umową zgodnie z niniejszą dyrektywą, chyba że prawo krajowe przewiduje w takich przypadkach nieważność umowy lub jej rozwiązanie.
- (36) W celu zapewnienia dostatecznej elastyczności przepisów, przykładowo w odniesieniu do sprzedaży towarów używanych, strony powinny mieć możliwość odstąpienia od obiektywnych wymogów zgodności z umową przewidzianych w niniejszej dyrektywie. Takie odstąpienie powinno być możliwe jedynie w przypadku, gdy konsument został o tym wyraźnie poinformowany i zaakceptował je odrębnie od pozostałych oświadczeń lub uzgodnień poprzez czynne i jednoznaczne zachowanie.
- (37) Aby wzmocnić pewność prawa zarówno dla konsumentów, jak i sprzedawców, należy jasno wskazać moment, w jakim należy oceniać zgodność towarów z umową. Odpowiednim momentem oceny zgodności towarów z umową powinien być moment ich dostawy. Powinno to mieć zastosowanie również do towarów, które zawierają treści cyfrowe lub usługi cyfrowe lub są wzajemnie z nimi połączone, dostarczanych w ramach pojedynczej dostawy. Jednak jeżeli treści cyfrowe lub usługa cyfrowa zawarte w towarach lub wzajemnie z nimi połączone mają być dostarczane w sposób ciągły przez określony czas, odpowiednim momentem na potrzeby ustalenia zgodności tych treści cyfrowych lub usługi cyfrowej z umową nie powinien być jeden konkretny moment, lecz raczej okres rozpoczynający się w momencie dostawy. Ze względu na pewność prawa okres ten powinien pokrywać się z okresem odpowiedzialności sprzedawcy z tytułu braku zgodności z umową.
- (38) Niniejsza dyrektywa nie powinna regulować znaczenia terminu „dostawa”, co należy pozostawić prawu krajowemu, w szczególności w odniesieniu do kwestii, co musi zrobić sprzedawca, by wykonać swoje zobowiązanie dostawy towarów. Ponadto odniesienia do momentu dostawy w niniejszej dyrektywie powinny pozostać bez uszczerbku dla przepisów dotyczących przejścia ryzyka określonych w dyrektywie 2011/83/UE i wdrożonych odpowiednio do prawa państw członkowskich.
- (39) Towary z elementami cyfrowymi należy uznać za dostarczone konsumentowi, gdy dostarczono fizyczny komponent towaru oraz dokonano pojedynczej dostawy treści cyfrowych lub usługi cyfrowej lub rozpoczęło się dostarczanie treści cyfrowych lub usługi cyfrowej w sposób ciągły przez określony czas. Oznacza to, że sprzedawca powinien także udostępnić konsumentowi treści cyfrowe lub usługę cyfrową lub umożliwić mu dostęp do nich w taki sposób – przykładowo poprzez podanie linku lub opcję pobrania – by treści cyfrowe lub usługa cyfrowa lub środki odpowiednie do ich pobrania lub dostępu do nich dotarły do sfery konsumenta i by nie było już konieczne żadne działanie ze strony sprzedawcy w celu umożliwienia konsumentowi korzystania z treści cyfrowych lub usługi cyfrowej zgodnie z umową. W związku z tym właściwym momentem do ustalania zgodności z umową powinien być moment dostarczenia treści cyfrowych lub usługi cyfrowej, jeśli komponent fizyczny został dostarczony wcześniej. W ten sposób możliwe jest zapewnienie jednolitego momentu rozpoczęcia biegu

okresu odpowiedzialności z jednej strony w stosunku do komponentu fizycznego, a z drugiej strony – do elementu cyfrowego. Ponadto w wielu przypadkach konsument nie jest w stanie zauważyć wady komponentu fizycznego, dopóki nie zostaną dostarczone treści cyfrowe lub usługa cyfrowa.

- (40) Jeżeli towary wymagają zainstalowania przez sprzedawcę, konsument, w niektórych przypadkach, nie jest w stanie używać tych towarów lub zauważyć wady, dopóki instalacja nie zostanie ukończona. W związku z tym w przypadkach, w których zgodnie z umową sprzedaży towary mają zostać zainstalowane przez sprzedawcę lub na odpowiedzialność sprzedawcy, należy uznać je za dostarczone konsumentowi po ukończeniu instalacji.
- (41) W celu zapewnienia pewności prawa dla sprzedawców oraz ogólnego zaufania konsumentów do zakupów transgranicznych konieczne jest ustalenie okresu, w którym konsument ma prawo do środków ochrony prawnej w przypadku braku zgodności z umową, który istnieje w momencie właściwym dla ustalania zgodności z umową. Biorąc pod uwagę, że podczas wdrażania dyrektywy 1999/44/WE zdecydowana większość państw członkowskich przewidziała okres dwuletni i w praktyce ten okres jest uznawany przez uczestników rynku za rozsądny, należy ten okres utrzymać. Ten sam okres powinien mieć zastosowanie również do towarów z elementami cyfrowymi. Jeżeli jednak umowa przewiduje dostarczanie w sposób ciągły przez okres dłuższy niż dwa lata, konsument powinien mieć prawo do środków ochrony prawnej w przypadku braku zgodności z umową treści cyfrowych lub usługi cyfrowej, który wystąpił lub ujawnił się w okresie, w którym zgodnie z umową treści cyfrowe lub usługa cyfrowa mają być dostarczane. W celu zapewnienia państwu członkowskim możliwości zwiększenia poziomu ochrony konsumenta w ich prawie krajowym, państwa członkowskie powinny mieć swobodę ustalenia dłuższych okresów odpowiedzialności sprzedawcy niż te, które przewidziano w niniejszej dyrektywie.
- (42) Ze względu na spójność z istniejącymi krajowymi systemami prawnymi państwa członkowskie powinny mieć swobodę ustalenia, że sprzedawcy ponoszą odpowiedzialność za brak zgodności z umową, który ujawni się w określonym okresie, w połączeniu – ewentualnie – z terminem przedawnienia, albo że środki ochrony prawnej przysługujące konsumentowi podlegają jedynie przedawnieniu. W pierwszym przypadku państwa członkowskie powinny zapewnić, aby okres odpowiedzialności sprzedawcy nie był obchodzony za pomocą terminu przedawnienia środków ochrony prawnej przysługujących konsumentowi. W niniejszej dyrektywie nie powinno się zatem harmonizować momentu rozpoczęcia biegu krajowych terminów przedawnienia, należy jednak zapewnić, aby terminy te nie ograniczały prawa konsumentów do korzystania ze środków ochrony prawnej w przypadku braku zgodności z umową, który ujawnia się w okresie, w którym przedsiębiorca jest odpowiedzialny za brak zgodności z umową. W drugim przypadku państwa członkowskie powinny mieć możliwość utrzymania lub wprowadzenia jedynie terminu przedawnienia środków ochrony prawnej przysługujących konsumentowi bez wprowadzania konkretnego okresu, w którym musi ujawnić się brak zgodności z umową, aby sprzedawca mógł zostać pociągnięty do odpowiedzialności. W celu zapewnienia jednakowej ochrony konsumentów również w takich przypadkach, państwa członkowskie powinny zapewnić, aby w sytuacjach, gdy zastosowanie ma jedynie termin przedawnienia, konsumenci mogli nadal mogli korzystać ze środków ochrony prawnej w przypadku braku zgodności z umową, który ujawni się co najmniej w okresie przewidzianym w niniejszej dyrektywie jako okres odpowiedzialności.
- (43) W odniesieniu do niektórych aspektów uzasadnione może być odmienne traktowanie towarów używanych. Choć dwuletni lub dłuższy okres odpowiedzialności lub termin przedawnienia zwykle chroni interesy zarówno sprzedawcy, jak i konsumenta, w przypadku towarów używanych sytuacja może być inna. Państwa członkowskie powinny zatem umożliwić stronom uzgodnienie krótszego okresu odpowiedzialności lub terminu przedawnienia w przypadku takich towarów. Pozostawienie tej kwestii do uzgodnienia przez strony w umowie zwiększa swobodę zawierania umów i zapewnia poinformowanie konsumenta zarówno o tym, że towar jest używany, jak i o krótszym okresie odpowiedzialności lub terminie przedawnienia. Jednak taki okres lub termin uzgodniony w umowie nie powinien być krótszy niż jeden rok.
- (44) Niniejsza dyrektywa nie powinna regulować warunków, zgodnie z którymi okres odpowiedzialności, przewidziany w niniejszej dyrektywie, lub bieg przedawnienia mogą zostać zawieszony lub przerwany. Państwa członkowskie powinny zatem móc przewidzieć zawieszenie lub przerwanie okresu odpowiedzialności lub biegu przedawnienia, na przykład w przypadku naprawy, wymiany lub negocjacji między sprzedawcą a konsumentem z myślą o zawarciu ugody.
- (45) Przez okres jednego roku lub przez okres dwóch lat, jeżeli państwo członkowskie zdecyduje się zastosować okres dwuletni, konsument powinien jedynie musieć udowodnić, że towar jest niezgodny z umową, nie musi natomiast udowadniać, że brak zgodności z umową faktycznie istniał w momencie właściwym do ustalania zgodności z umową. Aby odeprzeć twierdzenie konsumenta, sprzedawca musiałby udowodnić, że w danym momencie nie zachodził brak zgodności z umową. Ponadto w niektórych przypadkach założenie, że brak zgodności z umową zachodził w momencie właściwym do ustalania zgodności z umową, byłoby nie do pogodzenia ze specyfiką towarów bądź charakterem braku zgodności z umową. Pierwszy przypadek mógłby dotyczyć towarów łatwopsujących się, takich jak na przykład kwiaty, lub towary przeznaczone do jednorazowego

użytku. Drugi przypadek mógłby dotyczyć braku zgodności z umową, który może być spowodowany wyłącznie działaniem konsumenta lub wynika z wyraźnej przyczyny zewnętrznej, która miała miejsce po dostarczeniu towarów konsumentowi. W przypadku towarów z elementami cyfrowymi, kiedy umowa przewiduje dostarczanie treści cyfrowych lub usługi cyfrowej w sposób ciągły, konsument nie powinien musieć udowadniać, że treści cyfrowe lub usługa cyfrowa były niezgodne z umową w okresie odpowiednim do ustalania zgodności z umową. Aby odeprzeć twierdzenie konsumenta, sprzedawca musiałby udowodnić, że treści cyfrowe lub usługa cyfrowa były w tym okresie zgodne z umową.

- (46) Państwom członkowskim należy zezwolić na utrzymanie lub wprowadzenie przepisów określających, że konsument – aby skorzystać z przysługujących mu praw – musi poinformować sprzedawcę o braku zgodności z umową w terminie nie krótszym niż dwa miesiące od dnia, w którym konsument stwierdził ten brak zgodności z umową. Państwa członkowskie powinny mieć możliwość zapewnienia wyższego poziomu ochrony konsumentów, nie wprowadzając takiego obowiązku.
- (47) W celu zwiększenia pewności prawa oraz aby wyeliminować jedną z głównych przeszkód na rynku wewnętrznym, niniejsza dyrektywa powinna w pełni zharmonizować środki ochrony prawnej przysługujące konsumentowi w przypadku braku zgodności towarów z umową oraz warunki korzystania z takich środków. W szczególności w przypadku braku zgodności z umową konsumenci powinni mieć prawo do tego, by towary zostały doprowadzone do zgodności z umową, lub do otrzymania proporcjonalnego obniżenia ceny lub do rozwiązania umowy.
- (48) W odniesieniu do doprowadzenia towarów do zgodności z umową, konsumenci powinni mieć wybór między naprawą towaru a jego wymianą. Jeśli konsumenci będą mieli możliwość zażądania naprawy, powinno to sprzyjać zrównoważonej konsumpcji i mogłoby się przyczynić do zwiększenia trwałości produktów. Wybór konsumenta między naprawą a wymianą towaru może być ograniczony jedynie w przypadku, gdyby wybrana opcja, w porównaniu z innymi dostępnymi opcjami, była prawnie lub faktycznie niemożliwa lub wiązałaby się z niewspółmiernymi kosztami dla sprzedawcy. Na przykład niewspółmierne mogłoby być żądanie wymiany towarów ze względu na niewielkie zarysowanie, w sytuacji gdy taka wymiana pociągnęłaby za sobą znaczne koszty, natomiast zarysowanie mogłoby być łatwo usunięte.
- (49) Sprzedawcy należy zezwolić na odmowę doprowadzenia towarów do zgodności z umową, jeżeli zarówno naprawa, jak i wymiana byłyby niemożliwe lub wiązałyby się z niewspółmiernymi kosztami dla sprzedawcy. To samo powinno mieć zastosowanie w przypadku, gdy zarówno naprawa, jak i wymiana są niemożliwe, a alternatywny środek ochrony prawnej wiązałby się z niewspółmiernymi kosztami dla sprzedawcy. Jeżeli, przykładowo, towary znajdują się w miejscu innym niż to, do którego zostały pierwotnie dostarczone, koszty opłat pocztowych i przewozu mogą stać się niewspółmierne dla sprzedawcy.
- (50) Po ujawnieniu się braku zgodności z umową konsument powinien poinformować o nim sprzedawcę, aby dać mu możliwość doprowadzenia towaru do zgodności z umową. Sprzedawca powinien to zrobić w rozsądnym terminie. Podobnie konsument nie powinien być, co do zasady, uprawniony do natychmiastowego obniżenia ceny lub rozwiązania umowy, lecz powinien dać sprzedawcy rozsądny czas na naprawę lub wymianę towaru niezgodnego z umową. Jeżeli sprzedawca nie dokonał w tym czasie naprawy ani wymiany towaru, konsument powinien mieć prawo do żądania i uzyskania obniżenia ceny lub rozwiązania umowy bez dalszego oczekiwania.
- (51) Jeżeli naprawa lub wymiana nie okazały się dla konsumenta odpowiednim środkiem ochrony prawnej w przypadku braku zgodności z umową, konsument powinien mieć prawo do obniżenia ceny lub rozwiązania umowy. Dzieje się tak w szczególności w przypadku, gdy sprzedawca nie dokonał naprawy lub wymiany lub okoliczności jasno wskazują, że sprzedawca nie dokona naprawy lub wymiany, lub też sprzedawca odmówił doprowadzenia towarów do zgodności z umową, gdyż zarówno naprawa, jak i wymiana są niemożliwe lub wiązałyby się dla niego z niewspółmiernymi kosztami.
- (52) W niektórych sytuacjach mogłoby być uzasadnione umożliwienie konsumentowi skorzystania z prawa do natychmiastowego obniżenia ceny lub rozwiązania umowy. Jeżeli sprzedawca podjął działania w celu doprowadzenia towarów do zgodności z umową, ale brak zgodności z umową ujawnia się ponownie, należy obiektywnie ustalić, czy konsument powinien zaakceptować dalsze próby doprowadzenia towarów do zgodności z umową przez sprzedawcę, z uwzględnieniem wszystkich okoliczności sprawy, takich jak rodzaj i wartość towarów oraz charakter i znaczenie braku zgodności z umową. W szczególności w przypadku kosztownych lub skomplikowanych towarów mogłoby być uzasadnione umożliwienie sprzedawcy podjęcia kolejnej próby zaradzenia brakowi zgodności z umową. Należy również wziąć pod uwagę, czy można oczekiwać od konsumenta, aby zachował

wiarę co do zdolności sprzedawcy do doprowadzenia towarów do zgodności z umową, przykładowo gdy ten sam problem pojawia się po raz drugi. Podobnie w niektórych sytuacjach brak zgodności z umową mógłby być na tyle poważny, że konsument nie byłby w stanie zachować wiary co do zdolności sprzedawcy do doprowadzenia towarów do zgodności z umową, tak jak w przypadku, gdy brak zgodności z umową znacząco wpływa na możliwość normalnego użytkowania towarów przez konsumenta i gdy nie można oczekiwać od konsumenta, aby wierzył, że naprawa lub wymiana dokonana przez sprzedawcę zaradzi problemowi.

- (53) W celu zachowania równowagi między prawami a obowiązkami stron umowy, konsument powinien mieć prawo do rozwiązania umowy jedynie w przypadkach, gdy brak zgodności nie jest nieistotny.
- (54) Państwa członkowskie powinny mieć możliwość regulowania warunków, na jakich czynności dłużnika mogą zostać wykonane przez inną osobę, przykładowo warunków, na jakich obowiązek naprawy towaru przez sprzedawcę może zostać wykonany przez konsumenta lub osobę trzecią na koszt sprzedawcy.
- (55) W celu ochrony konsumentów przed ryzykiem długiego oczekiwania, naprawy lub wymiany należy dokonać w rozsądnym terminie. Rozsądny termin dokonania naprawy lub wymiany powinien odpowiadać najkrótszemu możliwemu terminowi dokonania naprawy lub wymiany. Termin ten należy określić obiektywnie, biorąc pod uwagę specyfikę i złożoność towarów, charakter i dotkliwość braku zgodności z umową, a także wysiłek niezbędny do dokonania naprawy lub wymiany. Wdrażając niniejszą dyrektywę, państwa członkowskie powinny mieć możliwość interpretowania pojęcia rozsądnego terminu na dokonanie naprawy lub wymiany towaru poprzez wprowadzenie stałych terminów naprawy lub wymiany, które można by ogólnie uznać za rozsądne, w szczególności w odniesieniu do konkretnych kategorii produktów.
- (56) Niniejsza dyrektywa nie powinna ustanawiać przepisów dotyczących miejsca wykonywania zobowiązania przez dłużnika. Nie powinna ona zatem określać miejsca dostawy ani wskazywać, gdzie należy dokonać naprawy lub wymiany; kwestie te należy pozostawić prawu krajowemu.
- (57) W sytuacji, w której sprzedawca doprowadza towar do zgodności z umową poprzez jego wymianę, konsument nie powinien być zobowiązany do zapłaty za normalne użytkowanie towarów w okresie poprzedzającym wymianę. Za normalne użytkowanie należy uznawać użytkowanie zgodne ze specyfiką i przeznaczeniem towarów.
- (58) Aby prawo do rozwiązania umowy było skuteczne w sytuacji, gdy konsument nabywa wiele towarów, a brak zgodności z umową dotyczy tylko niektórych towarów dostarczonych na podstawie umowy, konsument powinien mieć prawo rozwiązania umowy także w odniesieniu do innych towarów nabytych wraz z towarami niezgodnymi z umową, nawet jeśli te inne towary są zgodne z umową, jeśli nie można zasadnie oczekiwać od konsumenta, aby zgodził się zachować wyłącznie towary zgodne z umową.
- (59) W przypadku rozwiązania umowy przez konsumenta ze względu na brak zgodności z umową niniejsza dyrektywa powinna określać przepisy dotyczące jedynie głównych skutków i sposobu wykonywania prawa do rozwiązania umowy, w szczególności obowiązek stron do zwrotu tego, co otrzymały. Dlatego sprzedawca powinien być zobowiązany do zwrotu ceny otrzymanej od konsumenta, a konsument powinien być zobowiązany do zwrotu towaru.
- (60) Niniejsza dyrektywa nie powinna wpływać na możliwość regulowania przez państwa członkowskie skutków rozwiązania umowy innych niż określone w niniejszej dyrektywie, takich jak skutki spadku wartości towarów lub ich zniszczenia czy utraty. Państwa członkowskie powinny mieć również możliwość regulowania zasad zwrotu konsumentowi zapłaconej ceny, na przykład zasad związanych ze środkami używanymi do dokonania zwrotu lub z ewentualnymi kosztami i opłatami powstałymi w wyniku zwrotu. Państwa członkowskie powinny przykładowo mieć też swobodę ustalenia określonych terminów zwrotu zapłaconej ceny lub zwrotu towarów.
- (61) Zasada odpowiedzialności sprzedawcy za szkody jest kluczowym elementem umów sprzedaży. Konsument powinien zatem mieć prawo żądać odszkodowania za szkody spowodowane naruszeniem przez sprzedawcę niniejszej dyrektywy, w tym odszkodowania za szkody poniesione w wyniku braku zgodności z umową. Odszkodowanie takie powinno w możliwie największym stopniu zbliżyć konsumenta do sytuacji, w jakiej znajdowałby się, gdyby towary były zgodne z umową. Zważywszy na fakt, że prawo do odszkodowania istnieje już we wszystkich państwach członkowskich, niniejsza dyrektywa powinna pozostawać bez uszczerbku dla krajowych przepisów dotyczących odszkodowania dla konsumentów za szkody wynikające z naruszenia tych przepisów. Państwa członkowskie powinny również zachować swobodę regulowania prawa konsumenta do odszkodowania, w sytuacjach gdy naprawa lub wymiana spowodowały poważne niedogodności lub były opóźnione.

- (62) W celu zapewnienia przejrzystości, należy określić pewne wymogi w zakresie gwarancji handlowych, oprócz wymogów dotyczących informacji przekazywanych przed zawarciem umowy dotyczących istnienia i warunków gwarancji handlowej, o których mowa w dyrektywie 2011/83/UE. Ponadto w celu zwiększenia pewności prawa i uniknięcia sytuacji, w których konsumenci są wprowadzani w błąd, niniejsza dyrektywa powinna przewidywać, że jeżeli warunki gwarancji handlowej zawarte w oświadczeniach reklamach są korzystniejsze dla konsumenta niż te określone w oświadczeniu gwarancyjnym, obowiązują wówczas te korzystniejsze warunki. Niniejsza dyrektywa powinna również określać przepisy dotyczące treści oświadczenia gwarancyjnego i sposobu jego udostępniania konsumentom. Oświadczenie gwarancyjne powinno, przykładowo, zawierać warunki gwarancji handlowej i stwierdzać, że gwarancja handlowa nie ma wpływu na ustawową gwarancję zgodności z umową, tak aby było jasne, że warunki gwarancji handlowej stanowią zobowiązanie mające charakter dodatkowy w stosunku do ustawowej gwarancji zgodności z umową. Państwa członkowskie powinny mieć swobodę ustanowienia przepisów dotyczących innych aspektów gwarancji handlowych nieobjętych niniejszą dyrektywą, na przykład powiązania z gwarancją handlową dłużników innych niż gwarant, pod warunkiem że przepisy te nie pozbawią konsumentów ochrony przysługującej im na mocy w pełni zharmonizowanych przepisów niniejszej dyrektywy dotyczących gwarancji handlowych. Choć państwa członkowskie powinny zachować swobodę żądania, aby gwarancje handlowe były udzielane nieodpłatnie, powinny one zapewnić, aby każde zobowiązanie sprzedawcy lub producenta, które spełnia definicję gwarancji handlowej określoną w niniejszej dyrektywie, było zgodne ze zharmonizowanymi przepisami niniejszej dyrektywy.
- (63) Biorąc pod uwagę, że sprzedawca jest odpowiedzialny wobec klienta za każdy brak zgodności towaru z umową wynikający z działania lub zaniechania sprzedawcy lub osoby trzeciej, sprzedawca powinien mieć możliwość występowania z roszczeniami regresowymi wobec osoby odpowiedzialnej na wcześniejszych etapach łańcucha transakcji. Te roszczenia regresowe powinny obejmować środki ochrony prawnej w przypadku braku zgodności z umową będącego skutkiem niedostarczenia aktualizacji, w tym aktualizacji zabezpieczeń, która byłaby niezbędna do zachowania zgodności towaru z elementami cyfrowymi z umową. Niniejsza dyrektywa nie powinna jednak mieć wpływu na zasadę swobody zawierania umów między sprzedawcą i innymi stronami w łańcuchu transakcji. Szczegółowe informacje dotyczące wykonywania tego prawa, zwłaszcza kwestia, do kogo i w jaki sposób mają być kierowane te roszczenia regresowe oraz czy mają one charakter obowiązkowy, powinny zostać określone przez państwa członkowskie. Niniejsza dyrektywa nie powinna regulować kwestii, czy także konsument może wystąpić z roszczeniem bezpośrednio wobec osoby na wcześniejszych etapach łańcucha transakcji, z wyjątkiem przypadków, gdy producent oferuje konsumentowi gwarancję handlową na towary.
- (64) Osoby lub organizacje, które według prawa krajowego mają uzasadniony interes w ochronie praw konsumenta wynikających z umowy, powinny mieć prawo do wszczęcia postępowania przed sądem lub organem administracyjnym właściwym do rozpatrywania skarg lub do wszczęcia odpowiedniego postępowania.
- (65) Żaden z przepisów niniejszej dyrektywy nie powinien naruszać stosowania przepisów prywatnego prawa międzynarodowego, w szczególności rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 593/2008 i (UE) nr 1215/2012⁽⁷⁾.
- (66) Dyrektywa 1999/44/WE powinna zostać uchylona. Datę jej uchylenia należy dostosować do daty transpozycji niniejszej dyrektywy. Aby zapewnić jednolite stosowanie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do spełnienia wymogów niniejszej dyrektywy przez państwa członkowskie w odniesieniu do umów zawartych od daty transpozycji, niniejsza dyrektywa nie powinna mieć zastosowania do umów zawartych przed datą jej transpozycji.
- (67) Załącznik do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2394⁽⁸⁾ powinien zostać zmieniony tak, aby zawierał odniesienie do niniejszej dyrektywy w celu ułatwienia współpracy transgranicznej w zakresie egzekwowania przepisów niniejszej dyrektywy.
- (68) Załącznik I do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/22/WE⁽⁹⁾ powinien zostać zmieniony tak, aby zawierał odniesienie do niniejszej dyrektywy w celu zapewnienia ochrony zbiorowych interesów konsumentów określonych w niniejszej dyrektywie.
- (69) Zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną państw członkowskich i Komisji z dnia 28 września 2011 r. dotyczącą dokumentów wyjaśniających⁽¹⁰⁾ państwa członkowskie zobowiązały się do złożenia, w uzasadnionych przypadkach, wraz z powiadomieniem o transpozycji, jednego lub większej liczby dokumentów wyjaśniających związki między elementami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów transpozycyjnych. W odniesieniu do niniejszej dyrektywy ustawodawca uznaje, że przekazanie takich dokumentów jest uzasadnione.

⁽⁷⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. L 351 z 20.12.2012, s. 1).

⁽⁸⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2394 z dnia 12 grudnia 2017 r. w sprawie współpracy między organami krajowymi odpowiedzialnymi za egzekwowanie przepisów prawa w zakresie ochrony konsumentów i uchylające rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 (Dz.U. L 345 z 27.12.2017, s. 1).

⁽⁹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/22/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie nakazów zaprzestania szkodliwych praktyk w celu ochrony interesów konsumentów (Dz.U. L 110 z 1.5.2009, s. 30).

⁽¹⁰⁾ Dz.U. C 369 z 17.12.2011, s. 14.

- (70) Ponieważ cele niniejszej dyrektywy, a mianowicie przyczynianie się do właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego poprzez spójne eliminowanie przeszkód w transgranicznej sprzedaży towarów w Unii wynikających z prawa umów, nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, gdyż poszczególne państwa członkowskie nie są w stanie same rozwiązać problemu istniejących fragmentarycznych ram prawnych poprzez zapewnienie spójności swojego prawa z prawem innych państw członkowskich, natomiast możliwe jest lepsze ich osiągnięcie na poziomie Unii poprzez usunięcie, w drodze pełnej harmonizacji, największych utrudnień wynikających z prawa umów, Unia może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.
- (71) Komisja powinna dokonać przeglądu stosowania niniejszej dyrektywy pięć lat po jej wejściu w życie, w tym w szczególności przepisów dotyczących środków ochrony prawnej, ciężaru dowodu – również w odniesieniu do towarów używanych i towarów sprzedawanych na aukcjach publicznych – oraz udzielanej przez producenta handlowej gwarancji trwałości. Komisja powinna także ocenić, czy stosowanie niniejszej dyrektywy oraz dyrektywy (UE) 2019/770 zapewnia spójne i jednolite ramy prawne w odniesieniu do dostarczania treści cyfrowych lub usług cyfrowych i towarów z elementami cyfrowymi.
- (72) Niniejsza dyrektywa nie narusza praw podstawowych i podstawowych swobód ani zasad uznanych w szczególności przez Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej, w tym zapisanych w jej art. 16, 38 i 47,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Przedmiot i cel

Celem niniejszej dyrektywy jest przyczynianie się do właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego i zapewnianie przy tym wysokiego poziomu ochrony konsumentów poprzez ustanowienie wspólnych przepisów dotyczących niektórych wymagań w odniesieniu do umów sprzedaży zawartych między sprzedawcą i konsumentem, w szczególności przepisów dotyczących zgodności towarów z umową, środków ochrony prawnej przysługujących w przypadku braku takiej zgodności, sposobów korzystania z tych środków, a także gwarancji handlowych.

Artykuł 2

Definicje

Na potrzeby niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:

- 1) „umowa sprzedaży” oznacza umowę, na podstawie której sprzedawca przenosi lub zobowiązuje się do przeniesienia na konsumenta własności towarów, a konsument płaci lub zobowiązuje się do zapłacenia ich ceny;
- 2) „konsument” oznacza osobę fizyczną, która w przypadku umów objętych niniejszą dyrektywą działa w celach niezwiązanych z działalnością handlową, gospodarczą, rzemieślniczą ani wykonywaniem wolnego zawodu;
- 3) „sprzedawca” oznacza osobę fizyczną lub prawną, niezależnie od tego, czy jest to podmiot publiczny czy prywatny, która w przypadku umów objętych niniejszą dyrektywą działa – w tym również za pośrednictwem innej osoby działającej w imieniu tej osoby fizycznej lub prawnej lub na rzecz tej osoby – w celach związanych z działalnością handlową, gospodarczą, rzemieślniczą tej osoby lub wykonywaniem wolnego zawodu przez tę osobę;
- 4) „producent” oznacza wytwórcę towarów, importera towarów na terytorium Unii lub osobę określającą się mianem producenta przez umieszczenie na towarach swojej nazwy, znaku towarowego lub innego znaku wyróżniającego;
- 5) „towary” oznaczają:
 - a) materialne rzeczy ruchome; wodę, gaz i energię elektryczną należy uznać za towary w rozumieniu niniejszej dyrektywy, w przypadku gdy są oferowane do sprzedaży w ograniczonej objętości lub w określonej ilości;
 - b) materialne rzeczy ruchome, które zawierają w sobie treści cyfrowe lub usługę cyfrową lub są z takimi treściami lub usługą wzajemnie połączone w taki sposób, że brak tych treści cyfrowych lub usługi cyfrowej uniemożliwiłby tym towarom pełnienie ich funkcji (zwane dalej „towarami z elementami cyfrowymi”);
- 6) „treści cyfrowe” oznaczają dane tworzone i dostarczane w postaci cyfrowej;

- 7) „usługa cyfrowa” oznacza:
- a) usługę pozwalającą konsumentowi na wytwarzanie, przetwarzanie i przechowywanie danych lub dostęp do nich w postaci cyfrowej; lub
 - b) usługę pozwalającą na wspólne korzystanie z danych w postaci cyfrowej, które zostały przesłane lub wytworzone przez konsumenta lub innych użytkowników tej usługi, lub inne formy interakcji przy pomocy takich danych;
- 8) „kompatybilność” oznacza zdolność towarów do współdziałania ze sprzętem komputerowym i oprogramowaniem, z którymi zazwyczaj używa się towarów tego samego rodzaju, bez konieczności przekształcania towarów, sprzętu komputerowego lub oprogramowania;
- 9) „funkcjonalność” oznacza zdolność towarów do pełnienia ich funkcji z uwzględnieniem przeznaczenia tych towarów;
- 10) „interoperacyjność” oznacza zdolność towarów do współdziałania ze sprzętem komputerowym i oprogramowaniem innymi niż te, z którymi zazwyczaj używa się towarów tego samego rodzaju;
- 11) „trwały nośnik” oznacza urządzenie umożliwiające konsumentowi lub sprzedawcy przechowywanie informacji kierowanych do niego osobiście, w sposób umożliwiający dostęp do tych informacji w przyszłości przez okres odpowiedni do celów, jakim te informacje służą, i które pozwala na odtworzenie przechowywanych informacji w niezmienionej postaci;
- 12) „gwarancja handlowa” oznacza zobowiązanie sprzedawcy lub producenta (zwanego dalej „gwarantem”) wobec konsumenta – niezależnie od prawnego obowiązku sprzedawcy związanego z gwarancją zgodności z umową – do zwrotu zapłaconej ceny lub wymiany towarów, ich naprawy lub zapewnienia ich serwisu, jeśli nie są one zgodne ze specyfikacją lub nie spełniają innych wymogów niezwiązanych ze zgodnością z umową określonych w oświadczeniu gwarancyjnym lub w stosownej reklamie, dostępnych w momencie zawarcia umowy lub przed jej zawarciem;
- 13) „trwałość” oznacza zdolność towarów do zachowania ich funkcji i parametrów działania przez okres normalnego użytkowania;
- 14) „nieodpłatnie” oznacza bez niezbędnych kosztów poniesionych w celu doprowadzenia towarów do zgodności z umową, w szczególności kosztów opłat pocztowych, przewozu, robocizny lub materiałów;
- 15) „aukcja publiczna” oznacza metodę sprzedaży, w przypadku której towary lub usługi są oferowane przez sprzedawcę konsumentom, którzy osobiście uczestniczą lub mają możliwość osobistego uczestnictwa w aukcji, w ramach przejrzystej procedury składania konkurencyjnych ofert prowadzonej przez organizatora aukcji, i w przypadku której zwycięski oferent jest zobowiązany do zakupu towarów lub usług.

Artykuł 3

Zakres stosowania

1. Niniejszą dyrektywę stosuje się do umów sprzedaży między konsumentem a sprzedawcą.
2. Na potrzeby niniejszej dyrektywy za umowy sprzedaży uznaje się również umowy między sprzedawcą a konsumentem dotyczące dostarczania towarów, które mają zostać wytworzone lub wyprodukowane w przyszłości.
3. Niniejszej dyrektywy nie stosuje się do umów o dostarczanie treści cyfrowych lub usług cyfrowych. Stosuje się ją jednak do treści cyfrowych lub usług cyfrowych zawartych w towarach lub wzajemnie z nimi połączonych w rozumieniu art. 2 pkt 5 lit. b), które są dostarczane wraz z towarami na podstawie umowy sprzedaży, niezależnie od tego, czy takie treści cyfrowe lub usługa cyfrowa są dostarczane przez sprzedawcę lub przez osobę trzecią. W przypadku wątpliwości, czy dostarczanie treści cyfrowych lub usługi cyfrowej zawartych w towarach lub wzajemnie z nimi połączonych stanowi część umowy sprzedaży, uznaje się, że treści cyfrowe lub usługa cyfrowa objęte są umową sprzedaży.
4. Niniejszej dyrektywy nie stosuje się do:
 - a) nośnika materialnego, który służy wyłącznie jako nośnik treści cyfrowych; lub
 - b) towarów sprzedawanych w drodze egzekucji lub w inny sposób z mocy prawa.

5. Państwa członkowskie mogą wyłączyć z zakresu stosowania niniejszej dyrektywy umowy sprzedaży:

- a) towarów używanych sprzedawanych na aukcjach publicznych; oraz
- b) żywych zwierząt.

W przypadku, o którym mowa w lit. a), konsumentom w przystępny sposób udostępnia się jasne i wyczerpujące informacje o tym, że prawa wynikające z niniejszej dyrektywy nie mają zastosowania.

6. Niniejsza dyrektywa nie wpływa na swobodę regulowania przez państwa członkowskie aspektów ogólnego prawa umów, takich jak przepisy dotyczące zawierania, skuteczności, nieważności lub skutków umów, w tym konsekwencji rozwiązania umów w zakresie, w jakim dane kwestie nie są regulowane w niniejszej dyrektywie, jak również prawa do odszkodowania.

7. Niniejsza dyrektywa nie wpływa na swobodę pozostawienia konsumentom przez państwa członkowskie wyboru konkretnego środka ochrony prawnej, jeżeli brak zgodności towaru z umową ujawni się po jego dostarczeniu, w okresie nieprzekraczającym 30 dni. Ponadto niniejsza dyrektywa nie wpływa na przepisy krajowe niespecyficzne dla umów konsumenckich przewidujące szczególne środki ochrony prawnej w przypadku pewnych rodzajów wad, które nie były widoczne w momencie zawierania umowy sprzedaży.

Artykuł 4

Poziom harmonizacji

Państwa członkowskie nie mogą utrzymywać w prawie krajowym ani wprowadzać do niego przepisów odbiegających od tych, które zostały ustanowione w niniejszej dyrektywie, w tym również przepisów surowszych lub łagodniejszych w celu zapewnienia innego poziomu ochrony konsumentów, chyba że niniejsza dyrektywa stanowi inaczej.

Artykuł 5

Zgodność towarów z umową

Sprzedawca dostarcza konsumentowi towary, które spełniają, w stosownych przypadkach, wymogi określone w art. 6, 7 i 8, bez uszczerbku dla art. 9.

Artykuł 6

Subiektywne wymogi zgodności z umową

Towary są zgodne z umową sprzedaży, jeżeli, w stosownych przypadkach, w szczególności:

- a) ich opis, rodzaj, ilość i jakość oraz funkcjonalność, kompatybilność, interoperacyjność i inne ich cechy spełniają warunki przewidziane w umowie;
- b) nadają się do szczególnego celu, do którego są potrzebne konsumentowi i o którym konsument powiadomił sprzedawcę najpóźniej w momencie zawarcia umowy, i który sprzedawca zaakceptował;
- c) są dostarczane wraz z wszelkimi akcesoriami i instrukcjami, w tym instrukcją instalacji, zgodnie z umową sprzedaży; oraz
- d) są dostarczane wraz z aktualizacjami zgodnie z umową sprzedaży.

Artykuł 7

Obiektywne wymogi zgodności z umową

1. Oprócz spełniania subiektywnych wymogów zgodności z umową towary:

- a) nadają się do celów, do których zazwyczaj używa się towarów tego samego rodzaju, z uwzględnieniem, w stosownych przypadkach, obowiązujących przepisów prawa Unii i prawa krajowego, norm technicznych lub, w przypadku braku takich norm technicznych, branżowych kodeksów postępowania mających zastosowanie w danym sektorze;
- b) są, w stosownych przypadkach, takiej samej jakości jak próbka lub wzór, które sprzedawca udostępnił konsumentowi przed zawarciem umowy i odpowiadają opisowi takiej próbki lub wzoru;

- c) są dostarczane, w stosownych przypadkach, wraz z takimi akcesoriami, w tym opakowaniem, instrukcją instalacji lub innymi instrukcjami, których konsument może zasadnie oczekiwać; oraz
- d) występują w takiej ilości i mają takie cechy i inne funkcje, w tym w odniesieniu do trwałości, funkcjonalności, kompatybilności i bezpieczeństwa, jakie są typowe dla towarów tego samego rodzaju i których konsument może zasadnie oczekiwać, biorąc pod uwagę specyfikę towarów oraz oświadczenia publiczne składane przez sprzedawcę lub inne osoby na wcześniejszych etapach łańcucha transakcji, w tym przez producenta, albo w imieniu sprzedawcy lub takich innych osób, w szczególności w reklamach lub na etykiecie.
2. Sprzedawca nie jest związany oświadczeniami publicznymi, o których mowa w ust. 1 lit. d), jeżeli sprzedawca wykaże, że:
- a) nie wiedział o danym oświadczeniu publicznym i zasadnie rzecz biorąc nie mógł o nim wiedzieć;
- b) przed zawarciem umowy oświadczenie publiczne zostało skorygowane w taki sam lub porównywalny sposób, w jaki zostało złożone; lub
- c) oświadczenie publiczne nie mogło mieć wpływu na decyzję o zakupie towaru.
3. W przypadku towarów z elementami cyfrowymi sprzedawca zapewnia, aby konsument był informowany o aktualizacjach, w tym aktualizacjach zabezpieczeń, które są niezbędne do zachowania zgodności z umową przez te towary i aby takie aktualizacje były mu dostarczane przez okres:
- a) w którym konsument może zasadnie oczekiwać, biorąc pod uwagę rodzaj i przeznaczenie towarów i elementów cyfrowych oraz z uwzględnieniem okoliczności i charakteru umowy, jeżeli umowa sprzedaży przewiduje pojedynczą dostawę treści cyfrowych lub usługi cyfrowej; lub
- b) wskazany w art. 10 ust. 2 lub 5, stosownie do przypadku, jeżeli umowa sprzedaży przewiduje dostarczanie treści cyfrowych lub usługi cyfrowej w sposób ciągły przez określony czas.
4. Jeżeli konsument nie zainstaluje w rozsądnym terminie aktualizacji dostarczonych zgodnie z ust. 3, sprzedawca nie ponosi odpowiedzialności za brak zgodności z umową wynikający wyłącznie z braku odpowiedniej aktualizacji, pod warunkiem że:
- a) sprzedawca poinformował konsumenta o dostępności aktualizacji i konsekwencjach niezainstalowania jej przez konsumenta; oraz
- b) niezainstalowanie przez konsumenta lub niewłaściwa instalacja przez konsumenta aktualizacji nie wynikały z błędów w instrukcji instalacji dostarczonej konsumentowi.
5. Uznaje się, że brak zgodności z umową w rozumieniu ust. 1 lub 3 nie występuje, jeżeli w momencie zawarcia umowy sprzedaży konsument został wyraźnie poinformowany, że konkretna cecha towarów odbiega od obiektywnych wymogów zgodności z umową określonych w ust. 1 lub 3, oraz wyraźnie i odrębnie zaakceptował to odstępstwo w momencie zawarcia umowy sprzedaży.

Artykuł 8

Niewłaściwa instalacja towarów

Brak zgodności z umową wynikający z niewłaściwej instalacji towarów uznaje się za brak zgodności towarów z umową, jeżeli:

- a) instalacja stanowi część umowy sprzedaży i została dokonana przez sprzedawcę lub na jego odpowiedzialność; lub
- b) instalacja, której miał dokonać konsument, została dokonana przez konsumenta, a niewłaściwa instalacja była wynikiem błędów w instrukcji instalacji dostarczonej przez sprzedawcę lub, w przypadku towarów z elementami cyfrowymi, dostarczonej przez sprzedawcę lub przez dostawcę treści cyfrowych lub usługi cyfrowej.

Artykuł 9

Prawa osób trzecich

W przypadku gdy ograniczenie wynikające z naruszenia praw osób trzecich, w szczególności praw własności intelektualnej, uniemożliwia lub ogranicza korzystanie z towarów zgodnie z art. 6 i 7, państwa członkowskie zapewniają, aby konsumentowi przysługiwały środki ochrony prawnej w przypadku braku zgodności z umową, o których mowa w art. 13, chyba że prawo krajowe przewiduje w takich przypadkach nieważność lub rozwiązanie umowy sprzedaży.

Artykuł 10

Odpowiedzialność sprzedawcy

1. Sprzedawca odpowiada wobec konsumenta za brak zgodności z umową istniejący w momencie dostawy towarów i który ujawnił się w ciągu dwóch lat od tego momentu. Bez uszczerbku dla art. 7 ust. 3 niniejszy ustęp ma zastosowanie również do towarów z elementami cyfrowymi.
2. W przypadku towarów z elementami cyfrowymi, gdy umowa sprzedaży przewiduje dostarczanie treści cyfrowych lub usługi cyfrowej w sposób ciągły przez określony czas, sprzedawca odpowiada również za brak zgodności z umową treści cyfrowych lub usługi cyfrowej, który wystąpił lub ujawnił się w ciągu dwóch lat od momentu dostawy towarów z elementami cyfrowymi. W przypadku gdy umowa przewiduje dostarczanie w sposób ciągły przez okres powyżej dwóch lat, sprzedawca odpowiada za brak zgodności treści cyfrowych lub usługi cyfrowej z umową, który wystąpił lub ujawnił się w okresie, w którym zgodnie z umową sprzedaży mają być dostarczane treści cyfrowe lub usługa cyfrowa.
3. Państwa członkowskie mogą utrzymać lub wprowadzić dłuższe okresy, niż te, o których mowa w ust. 1 i 2.
4. Jeżeli zgodnie z prawem krajowym środki ochrony prawnej przewidziane w art. 13 podlegają również przedawnieniu, państwa członkowskie zapewniają, aby termin przedawnienia umożliwiał konsumentowi skorzystanie ze środków ochrony prawnej ustanowionych w art. 13 w przypadku braku zgodności z umową, za który odpowiedzialność ponosi sprzedawca zgodnie z ust. 1 i 2 niniejszego artykułu i który ujawnił się w okresie, o którym mowa w tych ustępach.
5. Niezależnie od ust. 1 i 2 niniejszego artykułu państwa członkowskie mogą utrzymać lub wprowadzić jedynie przedawnienie środków ochrony prawnej przewidzianych w art. 13. Państwa członkowskie zapewniają, aby termin przedawnienia umożliwiał konsumentowi skorzystanie ze środków ochrony prawnej ustanowionych w art. 13 w przypadku braku zgodności z umową, za który odpowiedzialność ponosi sprzedawca zgodnie z ust. 1 i 2 niniejszego artykułu i który ujawnił się w okresie, o którym mowa w tych ustępach.
6. Państwa członkowskie mogą postanowić, że w przypadku towarów używanych sprzedawca i konsument mogą uzgodnić warunki umowne lub porozumienia przewidujące krótszy okres odpowiedzialności lub termin przedawnienia niż te, o których mowa w ust. 1, 2 i 5, pod warunkiem że taki okres lub termin nie będzie krótszy niż jeden rok.

Artykuł 11

Ciężar dowodu

1. Domniemuje się, że brak zgodności z umową, który ujawnił się w ciągu jednego roku od momentu dostawy towarów, istniał w momencie dostawy towarów, o ile nie zostanie udowodnione inaczej lub jeżeli domniemania tego nie można pogodzić ze specyfiką towarów lub charakterem braku zgodności z umową. Niniejszy ustęp stosuje się również do towarów z elementami cyfrowymi.
2. Zamiast okresu jednego roku, o którym mowa w ust. 1, państwa członkowskie mogą utrzymać lub wprowadzić okres dwuletni od momentu dostawy towarów.
3. W przypadku towarów z elementami cyfrowymi, gdy umowa sprzedaży przewiduje dostarczanie treści cyfrowych lub usługi cyfrowej w sposób ciągły przez określony okres, ciężar dowodu dotyczący zgodności treści cyfrowych lub usługi cyfrowej z umową w okresie, o którym mowa w art. 10 ust. 2, spoczywa na sprzedawcy w odniesieniu do braku zgodności z umową, który ujawnił się w okresie, o którym mowa w tym artykule.

Artykuł 12

Obowiązek zgłaszania

Państwa członkowskie mogą utrzymać lub wprowadzić przepisy stanowiące, że w celu skorzystania z praw przysługujących konsumentowi, konsument musi poinformować sprzedawcę o braku zgodności z umową w terminie co najmniej dwóch miesięcy od dnia, w którym konsument stwierdził taki brak zgodności z umową.

*Artykuł 13***Środki ochrony prawnej w przypadku braku zgodności z umową**

1. W przypadku braku zgodności z umową konsument ma prawo żądać doprowadzenia towarów do zgodności z umową, do otrzymania proporcjonalnego obniżenia ceny lub do rozwiązania umowy, na warunkach określonych w niniejszym artykule.
2. W celu doprowadzenia towarów do zgodności z umową konsument może wybrać między naprawą a wymianą, chyba że wybrany środek ochrony prawnej byłby niemożliwy lub, w porównaniu z innym środkiem ochrony prawnej, wiązałby się z niewspółmiernymi kosztami dla sprzedawcy, biorąc pod uwagę wszelkie okoliczności sprawy, w tym:
 - a) wartość, jaką miałyby towary, gdyby nie wystąpił brak zgodności z umową;
 - b) znaczenie braku zgodności z umową; oraz
 - c) możliwość skorzystania z alternatywnego środka ochrony prawnej bez poważnych niedogodności dla konsumenta.
3. Sprzedawca może odmówić doprowadzenia towarów do zgodności z umową, jeżeli naprawa i wymiana są niemożliwe lub wiązałyby się z niewspółmiernymi kosztami dla sprzedawcy, biorąc pod uwagę wszystkie okoliczności, w tym wymienione w ust. 2 lit. a) i b).
4. Konsument ma prawo do proporcjonalnego obniżenia ceny zgodnie z art. 15 lub do rozwiązania umowy sprzedaży zgodnie z art. 16 w następujących przypadkach:
 - a) sprzedawca nie dokonał naprawy lub wymiany lub, w stosownych przypadkach, nie dokonał naprawy lub wymiany zgodnie z art. 14 ust. 2 i 3 lub sprzedawca odmówił doprowadzenia towarów do zgodności z umową zgodnie z ust. 3 niniejszego artykułu;
 - b) brak zgodności z umową występuje nadal, pomimo że sprzedawca próbował doprowadzić towary do zgodności z umową;
 - c) brak zgodności z umową jest na tyle poważny, że uzasadnia natychmiastowe obniżenie ceny lub rozwiązanie umowy sprzedaży; lub
 - d) sprzedawca oświadczy lub z okoliczności jasno wynika, że nie doprowadzi towarów do zgodności z umową w rozsądnym terminie lub bez poważnych niedogodności dla konsumenta.
5. Konsument nie ma prawa do rozwiązania umowy, jeżeli brak zgodności z umową jest jedynie nieistotny. Na sprzedawcy spoczywa ciężar udowodnienia, że brak zgodności z umową jest nieistotny.
6. Konsumentowi przysługuje prawo wstrzymania się z zapłatą pozostałej części ceny lub jej części do czasu wypełnienia przez sprzedawcę obowiązków wynikających z niniejszej dyrektywy. Państwa członkowskie mogą określić warunki i zasady korzystania przez konsumenta z prawa do wstrzymania się z zapłatą.
7. Państwa członkowskie mogą regulować, czy i w jakim zakresie to, że konsument przyczynił się do braku zgodności z umową, ma wpływ na prawo konsumenta do środków ochrony prawnej.

*Artykuł 14***Naprawa lub wymiana towarów**

1. Naprawy lub wymiany dokonuje się:
 - a) nieodpłatnie;
 - b) w rozsądnym czasie od momentu, w którym sprzedawca został poinformowany przez konsumenta o braku zgodności z umową; oraz
 - c) bez poważnych niedogodności dla konsumenta, uwzględniając specyfikę towarów oraz cel, w jakim konsument nabył te towary.

2. W przypadku gdy brakowi zgodności z umową można zaradzić przez naprawę lub wymianę towarów, konsument udostępnia towary sprzedawcy. Sprzedawca odbiera wymieniane towary na swój koszt.

3. W przypadku gdy naprawa wymaga usunięcia towarów, które zostały zainstalowane w sposób zgodny z ich specyfiką i przeznaczeniem przed ujawnieniem się braku zgodności z umową, lub w przypadku gdy ma zostać dokonana wymiana takich towarów, obowiązek naprawy lub wymiany towarów obejmuje usunięcie towarów niezgodnych z umową oraz instalację wymienionych lub naprawionych towarów, lub poniesienie kosztów związanych z tym usunięciem i instalacją.

4. Konsument nie jest zobowiązany do zapłaty za normalne użytkowanie wymienianych towarów w okresie poprzedzającym wymianę.

Artykuł 15

Obniżenie ceny

Obniżenie ceny jest proporcjonalne do zmniejszenia wartości towarów otrzymanych przez konsumenta w porównaniu z wartością, jaką miałyby te towary, gdyby były zgodne z umową.

Artykuł 16

Rozwiązanie umowy sprzedaży

1. Konsument wykonuje prawo do rozwiązania umowy sprzedaży składając sprzedawcy oświadczenie, w którym informuje o decyzji o rozwiązaniu umowy sprzedaży.

2. Jeżeli brak zgodności z umową dotyczy jedynie niektórych towarów dostarczonych na podstawie umowy sprzedaży, a istnieje podstawa do rozwiązania umowy sprzedaży na podstawie art. 13, konsument może rozwiązać umowę sprzedaży jedynie w odniesieniu do tych towarów, a także w odniesieniu do innych towarów nabytych przez konsumenta wraz z towarami niezgodnymi z umową, jeśli nie można zasadnie oczekiwać, aby konsument zgodził się zatrzymać wyłącznie towary zgodne z umową.

3. Jeżeli konsument rozwiązuje umowę sprzedaży w całości lub, zgodnie z ust. 2, w odniesieniu do niektórych towarów dostarczonych na podstawie umowy sprzedaży:

a) konsument zwraca sprzedawcy towary na koszt sprzedawcy, oraz

b) sprzedawca zwraca konsumentowi cenę zapłaconą za towary po odbiorze towarów lub dostarczonych przez konsumenta dowodów, że odesłał towary.

Na potrzeby niniejszego ustępu państwa członkowskie mogą określić zasady zwrotu towarów i zwrotu ceny.

Artykuł 17

Gwarancje handlowe

1. Gwarancja handlowa jest wiążąca dla gwaranta na warunkach określonych w oświadczeniu o gwarancji handlowej i związanej z nią reklamie, które były dostępne w momencie zawarcia umowy lub wcześniej. Na warunkach określonych w niniejszym artykule i bez uszczerbku dla innych mających zastosowanie przepisów prawa Unii lub prawa krajowego, jeżeli producent oferuje konsumentowi handlową gwarancję trwałości niektórych towarów przez określony okres, producent przez cały okres obowiązywania handlowej gwarancji trwałości odpowiada bezpośrednio wobec konsumenta za naprawę lub wymianę towarów, zgodnie z art. 14. Producent może zaoferować konsumentowi w oświadczeniu o handlowej gwarancji trwałości korzystniejsze warunki.

Jeżeli warunki określone w oświadczeniu o gwarancji handlowej są mniej korzystne dla konsumenta niż warunki określone w związanej z nią reklamie, gwarancja handlowa jest wiążąca na warunkach określonych w reklamie związanej z gwarancją handlową, chyba że przed zawarciem umowy reklama związana z gwarancją handlową została skorygowana w taki sam lub porównywalny sposób, w jaki została przeprowadzona.

2. Oświadczenie o gwarancji handlowej jest udostępniane konsumentowi na trwałym nośniku najpóźniej w momencie dostarczenia towarów. Oświadczenie o gwarancji handlowej jest sporządzane w jasnym i zrozumiałym języku. Oświadczenie zawiera następujące elementy:

- a) jasne oświadczenie, że w przypadku braku zgodności towarów z umową konsumentowi na mocy prawa przysługują nieodpłatnie środki ochrony prawnej ze strony sprzedawcy i że gwarancja handlowa nie ma wpływu na te środki ochrony prawnej;
- b) nazwę i adres gwaranta;
- c) procedurę, której konsument ma przestrzegać, aby móc skorzystać z gwarancji handlowej;
- d) wskazanie towarów, których dotyczy gwarancja handlowa; oraz
- e) warunki gwarancji handlowej.

3. Niespełnienie warunków ust. 2 nie ma wpływu na wiążący charakter gwarancji handlowej dla gwaranta.

4. Państwa członkowskie mogą ustanowić przepisy dotyczące innych aspektów gwarancji handlowej, które nie zostały uregulowane w niniejszym artykule, w tym przepisy dotyczące języka lub języków, w których oświadczenie o gwarancji handlowej ma być udostępniane konsumentowi.

Artykuł 18

Roszczenia regresowe

W przypadku gdy sprzedawca odpowiada wobec konsumenta za brak zgodności z umową wynikający z działania lub zaniechania – w tym niedostarczenia aktualizacji towarów z elementami cyfrowymi zgodnie z art. 7 ust. 3 – osoby na wcześniejszych etapach łańcucha transakcji, sprzedawca ma prawo do występowania z roszczeniami regresowymi wobec osoby lub osób odpowiedzialnych w łańcuchu transakcji. Prawo krajowe określa, do kogo sprzedawca może kierować roszczenia regresowe oraz właściwe działania i warunki występowania z takimi roszczeniami.

Artykuł 19

Egzekwowanie

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby przyjęte zostały odpowiednie i skuteczne środki zapewniające przestrzeganie niniejszej dyrektywy.

2. Środki, o których mowa w ust. 1, obejmują przepisy, zgodnie z którymi co najmniej jeden spośród wymienionych poniżej podmiotów, w zależności od prawa krajowego, może podejmować działania na mocy prawa krajowego przed sądami lub właściwymi organami administracyjnymi, aby zapewnić stosowanie przepisów krajowych transponujących niniejszą dyrektywę:

- a) organy publiczne lub ich przedstawiciele;
- b) organizacje konsumenckie mające uzasadniony interes w ochronie konsumentów;
- c) organizacje zawodowe mające uzasadniony interes w takim działaniu.

Artykuł 20

Informowanie konsumentów

Państwa członkowskie podejmują odpowiednie środki w celu zapewnienia konsumentom dostępu do informacji o prawach przysługujących im na mocy niniejszej dyrektywy oraz o środkach egzekwowania tych praw.

Artykuł 21

Bezwzględnie wiążący charakter dyrektywy

1. Jeżeli dyrektywa nie stanowi inaczej, żadne postanowienie umowy, które ze szkodą dla konsumenta wyłącza stosowanie krajowych środków transponujących niniejszą dyrektywę, stanowi od nich odstępstwo lub zmienia ich skutki w okresie przed poinformowaniem sprzedawcy przez konsumenta o braku zgodności z umową, nie jest wiążące dla konsumenta.

2. Niniejsza dyrektywa nie uniemożliwia sprzedawcy oferowania konsumentowi warunków umownych wykraczających ponad zakres ochrony przewidziany w niniejszej dyrektywie.

Artykuł 22

Zmiany w rozporządzeniu (UE) 2017/2394 oraz dyrektywie 2009/22/WE

1) W załączniku do rozporządzenia (UE) 2017/2394 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/771 z dnia 20 maja 2019 r. w sprawie niektórych aspektów umów sprzedaży towarów, zmieniająca rozporządzenie (UE) 2017/2394 oraz dyrektywę 2009/22/WE i uchylająca dyrektywę 1999/44/WE (Dz.U. L 136 z 22.5.2019, s. 28).”;

2) w załączniku I do dyrektywy 2009/22/WE pkt 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/771 z dnia 20 maja 2019 r. w sprawie niektórych aspektów umów sprzedaży towarów, zmieniająca rozporządzenie (UE) 2017/2394 oraz dyrektywę 2009/22/WE i uchylająca dyrektywę 1999/44/WE (Dz.U. L 136 z 22.5.2019, s. 28).”.

Artykuł 23

Uchylenie dyrektywy 1999/44/WE

Dyrektywa 1999/44/WE traci moc ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2022 r.

Odesłania do uchylonej dyrektywy odczytuje się jako odesłania do niniejszej dyrektywy zgodnie z tabelą korelacji w załączniku.

Artykuł 24

Transpozycja

1. Do dnia 1 lipca 2021 r. państwa członkowskie przyjmują i publikują przepisy niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie powiadamiają o tym Komisję.

Państwa członkowskie stosują te przepisy od dnia 1 stycznia 2022 r.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Sposób dokonywania takiego odniesienia określany jest przez państwa członkowskie.

Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej zakresem stosowania niniejszej dyrektywy.

2. Przepisów niniejszej dyrektywy nie stosuje się do umów zawartych przed dniem 1 stycznia 2022 r.

Artykuł 25

Przegląd

Nie później niż dnia 12 czerwca 2024 r. Komisja dokonuje przeglądu stosowania niniejszej dyrektywy, w tym przepisów dotyczących środków ochrony prawnej i ciężaru dowodu – również w odniesieniu do towarów używanych i towarów sprzedawanych na aukcjach publicznych – oraz udzielanej przez producenta handlowej gwarancji trwałości, i przedkłada sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu. W sprawozdaniu tym Komisja ocenia w szczególności, czy stosowanie niniejszej dyrektywy oraz dyrektywy (UE) 2019/770 zapewnia spójne i jednolite ramy dla właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego w odniesieniu do dostarczania treści cyfrowych, usług cyfrowych i towarów z elementami cyfrowymi, zgodnie z zasadami polityki unijnej. Do sprawozdania dołącza się, w stosownych przypadkach, wnioski ustawodawcze.

Artykuł 26

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Art. 22 stosuje się od dnia 1 stycznia 2022 r.

*Artykuł 27***Adresaci**

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 20 maja 2019 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

A. TAJANI
Przewodniczący

W imieniu Rady

G. CIAMBA
Przewodniczący

—

ZAŁĄCZNIK

TABELA KORELACJI

Dyrektywa 1999/44/WE	Niniejsza dyrektywa
art. 1 ust. 1	art. 1
art. 1 ust. 2 lit. a)	art. 2 pkt 2
art. 1 ust. 2 lit. b) tiret pierwsze	art. 3 ust. 4 lit. b)
art. 1 ust. 2 lit. b) tiret drugie i trzecie	art. 2 pkt 5 lit. a)
art. 1 ust. 2 lit. c)	art. 2 pkt 3
art. 1 ust. 2 lit. d)	art. 2 pkt 4
art. 1 ust. 2 lit. e)	art. 2 pkt 12
art. 1 ust. 3	art. 2 pkt 15 i art. 3 ust. 5 lit. a)
art. 1 ust. 4	art. 3 ust. 2
art. 2 ust. 1	art. 5
art. 2 ust. 2 lit. a)	art. 6 lit. a) i art. 7 ust. 1 lit. b)
art. 2 ust. 2 lit. b)	art. 6 lit. b)
art. 2 ust. 2 lit. c)	art. 7 ust. 1 lit. a)
art. 2 ust. 2 lit. d)	art. 7 ust. 1 lit. d)
art. 2 ust. 3	art. 7 ust. 5
art. 2 ust. 4	art. 7 ust. 2
art. 2 ust. 5	art. 8
art. 3 ust. 1	art. 10 ust. 1
art. 3 ust. 2	art. 13 ust. 1
art. 3 ust. 3 akapit pierwszy	art. 13 ust. 2 i art. 14 ust. 1 lit. a)
art. 3 ust. 3 akapit drugi	art. 13 ust. 2
art. 3 ust. 3 akapit trzeci	art. 14 ust. 1 lit. b) i lit. c)
art. 3 ust. 4	art. 2 pkt 14
art. 3 ust. 5	art. 13 ust. 4
art. 3 ust. 6	art. 13 ust. 5
art. 4	art. 18
art. 5 ust. 1	art. 10 ust. 1, 2, 3, 4 i 5
art. 5 ust. 2	art. 12
art. 5 ust. 3	art. 11
art. 6 ust. 1	art. 17 ust. 1

Dyrektywa 1999/44/WE	Niniejsza dyrektywa
art. 6 ust. 2	art. 17 ust. 2
art. 6 ust. 3	art. 17 ust. 2
art. 6 ust. 4	art. 17 ust. 4
art. 6 ust. 5	art. 17 ust. 3
art. 7 ust. 1 akapit pierwszy	art. 21 ust. 1
art. 7 ust. 1 akapit drugi	art. 10 ust. 6
art. 7 ust. 2	—
art. 8 ust. 1	art. 3 ust. 6 i 7
art. 8 ust. 2	art. 4
art. 9	art. 19 i 20
art. 10	art. 22
art. 11 ust. 1 akapit pierwszy	art. 24 ust. 1 akapit pierwszy
art. 11 ust. 1 akapit drugi	art. 24 ust. 1 akapit trzeci
art. 11 ust. 2	art. 24 ust. 1 akapit czwarty
art. 12	art. 25
art. 13	art. 26
art. 14	art. 27